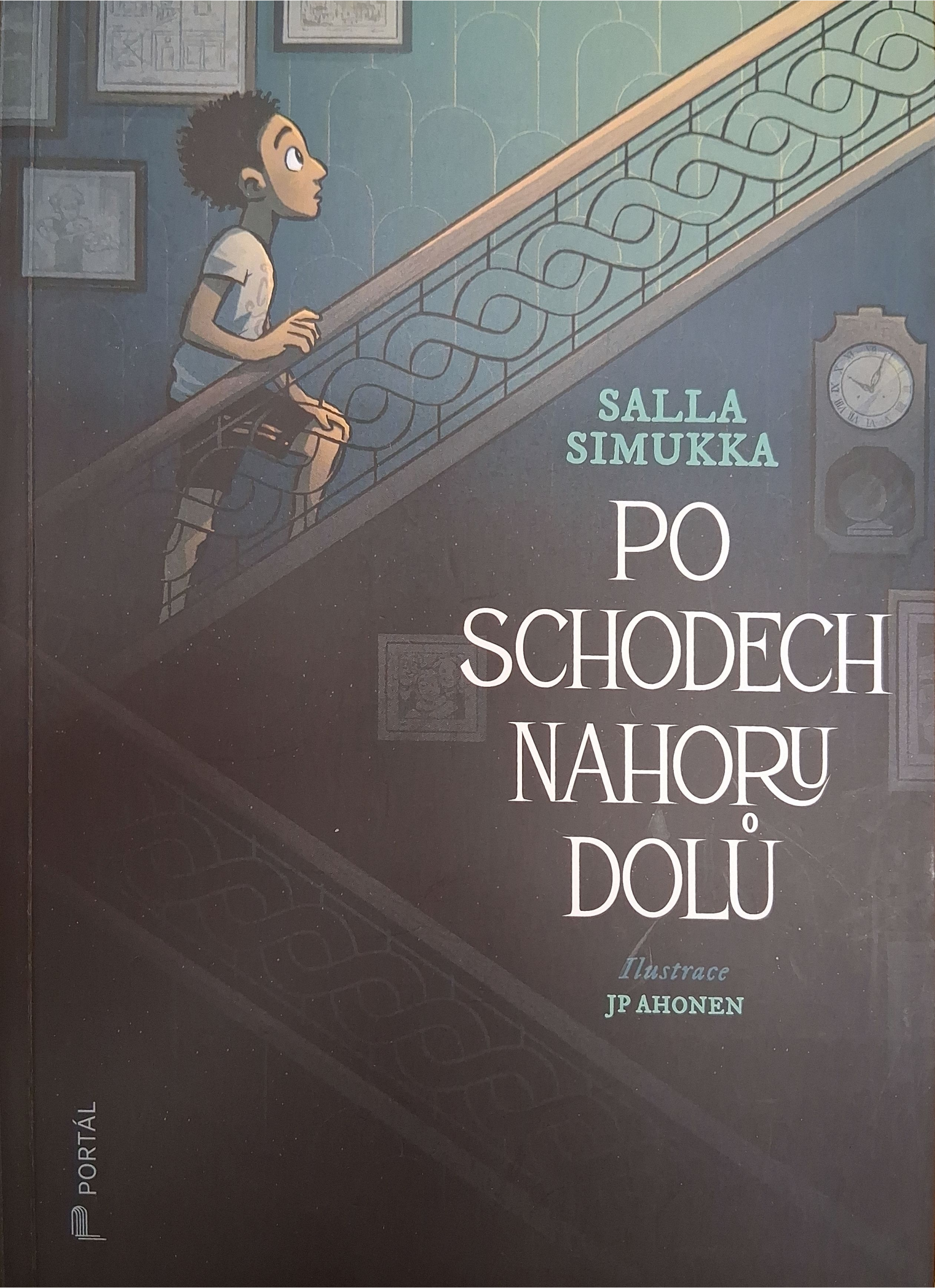

A stylized illustration of a young boy with dark skin and curly hair, wearing a light blue t-shirt and dark shorts, standing on a wooden staircase. He is looking up and to the right with a curious expression. The staircase has a wooden handrail and a decorative metal railing with a swirling pattern. The background wall is dark blue with a repeating pattern of light blue arches. Several framed pictures are hanging on the wall, and a large, ornate clock is visible on the right side of the wall.

SALLA
SIMUKKA

PO
SCHODECH
NAHORU
DOLŮ

Ilustrace
JP AHONEN

XIV

ROZTRŽENÁ STRÁNKA

Zbytek dne se pomalu šinul kupředu. Lex se snažil číst, Max si hrál na zahradě se sestřičkami. Oba byli zabraní do vlastních myšlenek. Čím víc se přibližoval večer, tím nervózněji se Lex cítil. Co když už kouzlo desáté hodiny nebude fungovat? Žaludek se mu stáhl strachem i hladem, protože Max mu do pokoje dokázal tajně propašovat jen minimum jídla.

Max nakukal rodině, že je unavený a šel „si lehnout“ už v devět hodin. Snažil se Lexe povzbuzovat, jak jen dokázal.

„Dostaneš se domů, neboj,“ přesvědčoval ho.

„A co když ne?“

„Jestli se domů nedostaneš, tak tě naše rodina adoptuje a stane se z tebe můj brácha,“ odpověděl Max.

Lex se cítil opravdu pod psa. Věděl, že se ho Max snaží utěšit, ale pomyšlení na to, že už by nikdy neviděl svou rodinu, bylo strašné. Protože se nechtěl před Maxem rozbrečet, začal listovat jejich zápisníkem, který právě svíral v ruce. Najednou si všiml něčeho zvláštního.

„Maxi, zase se tu objevil nový text!“ zvolal a ukazoval stránku Maxovi.

Stálo na ní: „... jejich pohled na svět byl velmi odlišný a připadalo jim, že se jejich světy už nemohou potkat. Proto se rozhodli, že...”

„To je ale divný text. Začíná uprostřed a chybí mu konec. A stránka je nahoře roztržená,” divil se Lex.

„Počkej!” řekl Max.

Dal se do hledání útržku papíru, který našel, když se poprvé vydal na půdu. Přiložil ho ke stránce zápisníku. Přesně se tam hodil. Celý text zněl následovně:

Byl jednou jeden král a královna, kteří se velmi milovali. V průběhu let se ale začali navzájem odcizovat, protože jejich pohled na svět byl velmi odlišný a připadalo jim, že se jejich světy už nemohou potkat. Proto se rozhodli, že...

Max a Lex na sebe překvapeně zírali. Jako by teplota v místnosti najednou prudce klesla. Oba se třásli.

Už se nestačili zamyslet nad tím, co text znamenal nebo jak bylo možné, že Max našel kousek papíru už před několika týdny, i když se text v zápisníku objevil až teď. Bylo konečně deset hodin.

Lex přešel ke dveřím Maxova pokoje. Byl celý jako na jehlách. Srdce mu v hrudi bolestivě bušilo.

„Mám jít s tebou?“ zeptal se Max.

Lex zakroutil hlavou.

„Jestli to nevyjde, vrátím se,“ řekl a polknul.

„Tak snad už se nevrátíš,“ odpověděl Max a donutil se povzbudivě usmát.

Lexovi se třásly nohy, když stoupal po schodech. Zápisník usilovně mačkal v podpaží. Jeho přání bylo větší než cokoli, co si kdy v životě přál. U dveří znovu zavřel oči. Přiložil na dveře dlaně. Nebyl si jistý, jestli cítí brnění, nebo co to vlastně cítí.

Rozrazil dveře a otevřel oči.